

CAPUT X.

PHYSICAM PRÆDETERMINATIONEM, PER ALIQUAM REM VOLUNTATI INHÆRENTEM, CUM USU LIBERO QUOAD EXERCITIUM PUGNARE.

1. *Quid prædeterminationis physicae nomine significetur.* — Ut de altera parte superius proposita dicamus, oportet supponere prius quid nomine physicae prædeterminationis intelligamus, ne forte ex vocis ambiguitate vel æquivocatione sumatur occasio tergiversandi, et vim rationum eludendi. Hæc igitur determinatio physica dicitur esse forma quædam voluntati impressa, quæ cum illa complet principium proximum actus voluntatis; dicitur autem hæc forma esse determinatio voluntatis, non solum quia ad unum inclinatur quoad specificationem, sed quia omnino determinat illam ad exercitium actus; nam si hoc non habet, non est determinatio de qua tractamus; nam habitus charitatis (verbi gratia) etiam inclinatur voluntatem ad unum; et ea ratione dici potest quodammodo et quasi sub conditione determinare illam quoad specificationem; quia voluntas charitate utens non potest odisse Deum, sed diligere; quomodo a multis intelligitur illud 1 Joan. 3: *Omnis qui natus est ex Deo, peccatum non facit, quoniam semen ipsius in eo manet, et non potest peccare, quoniam ex Deo natus est.* Simpliciter autem illa virtus non determinat voluntatem ad unum, quia, illa non obstante, potest et non exercere actum ejus, et oppositum ejus etiam operari, quo illam a se abjiciat; hæc autem motio seu forma de qua nunc disputamus, quæ supra omnem habitum et facultatem permanentem voluntatis additur, dicitur esse determinatio ejus, quia, illa posita, statim infallibiliter prodit voluntas in actum, ad quem ipsa movet vel inclinatur. Denique dicitur determinatio physica, primo quidem, ut significetur et declaretur illud genus determinationis et infallibilis emanationis actus secundi a voluntate sic affecta et determinata, non quidem provenire ex aliqua causa morali, sed ex intrinseco et connaturali modo operandi talis formæ; quæ, sicut in suo genere est causa physica sui actus, ita ex natura sua est omnino determinata ad effectum actualem ejus; et ideo, dum voluntati inhæret, illam simul determinat, et est quasi intrinsecum pondus ejus, a quo omnino determinatur ad

agendum eundem actum; et ideo etiam dicitur hæc determinatio physica, ut distinguatur a determinatione morali, quæ non provenit ex physico et naturali modo agendi, sed ex morali aliqua persuasionem vel affectionem; et ideo non est simpliciter determinatio, nec infallibilis, sed secundum quid, de qua infra dicitur, lib. 3. Non est igitur vis faciendæ in illa voce seu adjectione *physica*, si fortasse non in omnibus auctoribus inveniatur; sed inspiciendum an ponant determinationem simpliciter, cum conditionibus hic declaratis, nam est illa jam vocata physica propter rationes dictas.

2. *Valde tritum et efficax argumentum Cajetani.* — *Determinatio quoad exercitium includit determinationem quoad specificationem.* — Hac igitur vocis declaratione supposita, formatur ratio, non minus efficax quam vulgaris et communis; nam ex tali determinatione sequitur actum non esse liberum quoad exercitium; ergo neque erit liber quoad specificationem; nam, ut recte Cajetanus notavit 1. 2, q. 10, a. 2, determinatio quoad exercitium vehementior est, et includit determinationem quoad specificationem, cum sit ad determinatum actum et objectum; ergo si talis prædeterminatio semper antecedit ac necessaria est, perit omnino vel impeditur prorsus usus libertatis. Major propositio, in qua est vis argumenti, probatur, quia respectu illius determinationis voluntas nostra non est libera; nam ad illam recipiendam, ut ostendi, mere passive se habet; post receptam autem illam necessario prodit in opus, ita ut jam omnino non possit non operari; ergo nunquam habet usum liberum talis operationis. Probatur consequentia, quia nec ante determinationem habet talem usum, cum tunc nondum possit operari; nec post determinationem, cum tunc jam non possit non operari; semper ergo habet impeditam alteram partem illius potestatis, quæ ad indifferentem et liberum operandi modum necessaria est; et ita tollitur usus libertatis, ad quem requiritur necessario utraque illa potestas simul et actu expedita ad actum sibi proportionatum: nomine actus, vel nolitionem vel carentiam actus comprehendendo, ut supra capit. primo et secundo probatum reliquimus.

3. *Varii respondendi modi.* — Ad hanc rationem communis hactenus responsio fuit, voluntatem quidem, posita determinatione, et in sensu composito (ut aiunt), non posse non operari, tamen nihilominus retinere suam

potestatem ad non operandum in sensu diviso, et hoc satis esse ut ejus libertas non tollatur. Alii etiam addere solent voluntatem ex se indifferentem esse ad hanc vel illam determinationem, et hoc satis esse ut libere operetur, etiamsi posita determinatione non possit non operari. Alii denique dicere soliti sunt satis esse ut voluntas ab objecto non determinetur, quamvis, a solo Deo determinata, jam suum actum continere non possit. Si quis autem recte consideret ea quæ de libertate diximus, quæque de hac facultate et libero usu clare et perspicue distinximus, videbit sane has omnes solutiones ad verum libertatis usum defendendum non sufficere.

4. *Prædicti modi exploduntur.* — *Cum libertate in actu, primo remoto stare potest in secundo necessitas.* — Prima enim responsio ab usu ad facultatem liberam divergit. Et recte quidem diceretur necessitatem illam operandi, quæ a tali determinatione provenit, non tollere a voluntate ipsa facultatem radicalem libertatis (ut sic dicam), si necessitas illius determinationis non esset ex impotentia et indigentia intrinseca voluntatis; nam hoc sensu, etiamsi Deus necessitatem inferat voluntati in aliquo actu, prout potest, non ideo destruet facultatem liberam, sed impedit tantum usum. Sed hoc neque in præsentem dicere possunt hi doctores, quia ponunt hanc determinationem ut necessariam ex indigentia et impotentia voluntatis ad operandum sine illa; ex quo plane sequitur ut etiam facultas ejus libera destruat, ut statim ostendam. Neque etiamsi de facultate libera id admittamus, quidquam juvat, quia satis nobis est si usum liberum prorsus auferri demonstramus. Quid enim attinet facultatem habere liberam, si ita illam extrinsecus præventam et impeditam ponamus, ut liber usus nullo modo illi sit permissus? Hoc autem evidenter sequitur, si alterutra pars potestatis, in omni actu et in omni usu, est omnino ligata et impedita, quod ex prædicta positione sequi semper deducimus. Secunda vero responsio solum ponit libertatem in passiva indifferentia, quod est illam funditus destruere, ut supra probatum est. Tertia denique responsio non usum liberum, sed facultatem et radicem ejus declarat, ut satis etiam patet ex dictis. Ergo (ut existimo) ratio facta, Theologica demonstratio esse videtur, quam amplius declarabo.

Ratio pro nostra assertionem Concilii Tridentini decreto stabilitur.

5. Interim roboratur ratio, et refutantur prædictæ solutiones testimonio Concilii Tridentini, sess. 6, c. 5, et can. 4, ubi definit, etiam in supernaturalibus actibus posse liberum arbitrium, a Deo motum et excitatum, et consentire et resistere si velit. Quæ definitio in libro 3 ex professo declaranda est, nunc breviter delibanda. Primum igitur certum est doctrinam, ibi datam de supernaturalibus actibus, a fortiori procedere in quibuscumque aliis; atque ita etiam in genere de actibus liberæ voluntatis veram esse; tum quia ratio quæ Concilium movit, scilicet indifferentia libertatis, est eadem in omnibus; tum etiam quia multo major motio et efficacia Dei necessaria est in supernaturalibus actibus quam in cæteris. Deinde est certum Concilium loqui de motione Dei præveniente nostram voluntatem. Unde cum definitio ejus doctrinalis sit, erit etiam generalis; quia eadem ratio est de quacumque præveniente motione, quæ libertatem non tollat; nam ad hoc ait Concilium, necessarium esse ut possit voluntas resistere, non obstante motione. Tandem certum est loqui Concilium in sensu composito, id est, existente Dei motione posse voluntatem illi non consentire, neque ex illa operari; hoc enim manifeste indicant verba illa: *Quippe qui illam abjicere potest*; et illa: *Posse dissentire, si velit*; ergo stante illuminatione vel motione, potest illam voluntas abjicere; quia nemo dicitur abjicere, nisi id quod habet aut quod ei offertur; et eandem vim habet verbum resistendi, claudendi januam, et similia; ergo, juxta Concilii doctrinam, non tantum in sensu diviso, sed etiam in sensu composito, necesse est ut maneat in voluntate potestas resistendi cuilibet præmotioni divinæ, si libertas arbitrii conservanda est; ergo e contrario, si illa prævia determinatio non relinquit potestatem non operandi, quæ possit cum illa componi, plane destruit libertatem in ipso usu, juxta doctrinam Concilii.

6. *Aliud responsum.* — *Thomæ declaratur testimonium.* — Viderunt tandem (ut opinor) hujus rationis et testimonii vim oppositæ sententiæ defensores, et modum respondendi mutarunt, concedentes, etiam posita Dei motione et determinatione, posse voluntatem dissentire et non operari; dicunt tamen nunquam esse non operaturam, et hoc esse infal-

libile; hoc item satis esse ut per illam motionem efficaciter a Deo determinari dicatur. Sed imprimis hoc non potest consistere cum his propositionibus: *Posita Dei motione, voluntas non potest non operari*; vel: *Posita motione, necesse est operari*, quas dici auctores et sæpe docent et D. Thomæ auctoritate confirmant, qui in 1. 2, q. 10, artic. 4, ad 3, sic ait: *Si Deus moveat voluntatem ad aliquid, impossibile est poni quod voluntas non moveatur*. Ubi non solum ait semper ita evenire, sed impossibile esse aliter contingere. Quod verissime dixit, nam locutus est de motione cooperativa, quæ, facta compositione, includit actum ipsum. At prædicti auctores illum interpretantur de hac motione prævia, per quam dicunt Deum determinare voluntatem. Ergo non possunt consequenter dicere, posita illa motione, posse voluntatem illam abjicere, prout Concilium ait. Deinde videamus an ea responsio possit cum priore sententia constare, quin eam mutant, et ex communi omnium consensu hæc prævia determinatio physica voluntatis e medio tollatur.

7. *Dissensio inter ultimum responsum ac priorem sententiam aperitur ex duplici capite.* — Possumus autem argumentari uno modo ex principio efficiente extrinseco, a quo hæc prædeterminatio procedit; alio modo ex ipsa formali determinatione, quæ voluntati imprimi dicitur, prius natura quam operetur. Ex priori capite, argumentor in hunc modum: si Deus efficaciter ac physice prædeterminat voluntatem ad aliquid volendum, id facit ex absoluta, efficaci et prædefinitiva voluntate, qua vult hominem ita prædeterminare, ut omnino velit id ad quod ipsum prædeterminat; sed voluntas humana non solum non resistet, sed nec resistere potest efficaci voluntati Dei prædeterminantis illam; ergo, posita illa motione, non solum operabitur, sed etiam non poterit non operari, seu (quod idem est) non poterit resistere illi moti; alias resisteret Dei voluntati. Major est receptissima a prædictis auctoribus, nec eam negare possunt, nisi omnino tollant has physicas prædeterminationes; quia eas potissimum introduxerunt, ut totam divinam providentiam in his voluntatibus efficacibus et prædefiniendis fundari docerent; quod postea videbimus. Denique, si illa prædeterminatio non esset ex efficaci voluntate Dei, non haberet vim ad determinandam voluntatem hominis efficaciter, ut ipsi volunt; quia non potest illam habere, nisi ex efficaci voluntate

Dei; nec etiam hæc prædeterminatio esset efficax ut voluntas actu moveatur et cooperetur; quia, ex illorum sententia, voluntas creata nunquam actu aliquid vult, nisi prius voluntas increata efficaciter velit ac præordinet illam id velle. Est ergo certa illa major propositio in horum auctorum sententia. Minor vero de fide est; ut enim Paulus (ad Rom. 9) ait: *Voluntati ejus quis resistit?* Nisi forte respondeant Paulum non dicere: Quis potest resistere? sed: *Quis resistit?* eaque ratione non esse ipsis contrarium, quod non doceant voluntatem humanam a divina efficaciter motam ei restitutam, quod Paulus negat; sed solum posse ei resistere, quod Paulus non negat. At enim quis non dicat fugam hanc videri contra mentem Pauli, imo contra communem sensum? Illa etenim admiratio et interrogatio hanc vim habet: Quis potens est ad resistendum? Sed, etsi in verbo *potest* vis fiat, hoc etiam ipsum Scriptura non tacuit, Esther 13: *Non est qui possit tuæ resistere voluntati.*

8. *Alterum caput, ex quo probatur dicta dissensio.* — Ex altero capite, scilicet ex prædeterminatione formali, potest etiam efficax argumentum sumi. Nam illa determinatio dicitur esse aliquid impressum a Deo in nostra voluntate per solam Dei effectorem: interrogo ergo an illa determinatio subdatur usui libero voluntatis in ordine ad actum secundum, ita ut voluntas possit illa uti et non uti ad volendum; vel non subdatur illi, sed, illa posita, necessario emanet ab illa actio, et secum rapiat voluntatem ad eundem actum eliciendum; inter hæc enim duo nullum potest medium excogitari. Si ergo primum asseratur, nil aliud id est quam dicere determinationem illam non esse determinationem ad opus et ad exercitium actus, sed esse ad modum cujusdam habitus vel actus primi, qui de se ad unum actum inclinatur, adhuc tamen relinquit potentiam indifferentem et indeterminatam quoad exercitium, et consequenter etiam quoad specificationem, quia si illum actum non exercet, poterit elicere alium.

9. Quod si hoc totum concedatur, contenti erimus, quia jam tollitur determinatio physica voluntatis ad unum; nam sic ipsa præmotio divina, ut in actum secundum exeat, a nostra libertate pendere, vel illius liberum usum expectare, dicitur. Tamen, si hæc vera sunt, falsum omnino est illam præmotionem esse determinationem physicam nostræ voluntatis; alioquin etiam habitus dici posset determina-

tio physica; quia inclinatur voluntatem ad alteram partem, et majorem vim et efficaciam ad id confert: sicut ergo habitus non est determinatio physica, quia, non obstante ejus propensione, voluntas ea utitur cum vult, ita etiam illa præmotio, si voluntas ea uti possit et non uti ob liberum arbitrium, non determinat voluntatem, licet demus inclinare ipsam; verum potius voluntas utitur tali motione, prout vult. Falsum item erit principium illud, quo hi auctores nituntur, scilicet, a voluntate creata indifferente nullum determinatum effectum posse prodire, nisi prius determinetur; quia voluntas, etiam illa præmotione affecta, adhuc est indifferens, quandoquidem potest, etiam in sensu composito, operari et non operari; et tamen potest exire in actum secundum cum solo concursu concomitante sine alio prædeterminante; neque enim potest alius prædeterminans postulari, supposita prædicta responsione, quia de illo procedet similis ratio, ut per se manifestum est. Falsum denique est hanc motionem esse ita actualem, ut sit quasi inchoatio ipsius actus secundi, et inseparabilis ab actuali concursu primæ causæ; quod etiam ipsi auctores aiebant; nam revera est solus actus primus et separabilis in re ipsa a secundo per usum libertatis, nolentis operari; non ergo potest illo modo in ea sententia responderi, nisi ab illa plane recedatur.

10. Si ergo altera pars eligatur, nempe hanc præmotionem esse inseparabilem ab actu secundo ex natura sua, consequenter dicendum est actum secundum naturali necessitate ab illa manare; imo etiam hanc necessitatem esse tantam, ut secum rapiat voluntatem; evertitur ergo omnino usus libertatis, falsumque est dicere, posita illa determinatione, voluntatem posse non operari. Hæc ultima consequentia manifesta est, quia voluntas sic præmoti et prædeterminata non poterit non operari, nisi possit etiam facere ut ipsa motio seu entitas illa prædeterminans non operetur; quia non potest virtus prædeterminans efficere actum sine voluntate; ergo, si ipsa voluntas, stante prædeterminatione, potest non efficere, potest etiam facere ut determinatio non efficiat ex defectu concausæ (ut ita dicam) necessariæ; ergo, e contrario, si voluntas humana non potest efficaciam necessariam illius determinationis impedire, neque etiam poterit non operari, illa determinatione posita; et consequenter talis prædeterminatio tollit libertatem et potestatem,

quam Concilium Tridentinum docet in nobis manere, posita præmotione Dei. Prima vero consequentia evidens etiam videtur ex antecedente; quia illa determinatio ex se non habet liberam connexionem cum actu, sed necessariam, et non subest in sua actione usui libero voluntatis, ut asseritur; ergo naturali necessitate procedit actus a tali determinatione; ergo voluntas non potest eam actionem impedire, sed potius ipsa ex necessitate comitatur in agendo talem determinationem.

Si determinatio subesse dicitur libero arbitrii usui, non jam determinatio; si non subesse, nullus jam liberi arbitrii usus.

11. *Quare habitus libertatem non interimat.* — Unde alterutrum ex his duobus necessarium est, scilicet, quod aut determinatio subest usui libero voluntatis; vel e contrario ut determinatio ex necessitate naturali efficiat actum, et secum rapiat voluntatem; quia si non ex necessitate rapit illam, voluntas, ex sua libertate, potest suspendere suum influxum, non obstante tali motione et prædeterminatione. Quod si potest, hoc ipsum est determinationem illam in agendo subesse usui libero voluntatis, quatenus illa agere non potest, nisi voluntas simul agat. Non enim alia ratione usus habituum subordinatur libertati voluntatis, nisi quia, licet habitus de se inclinet ad suum actum, et ex se formaliter liber non sit, tamen voluntas potest suum influxum suspendere, sine quo habitus non potest operari. Igitur, cum ostensum sit esse repugnantiam et destrui rationem determinationis, si dicatur illam subesse in agendo usui libero voluntatis, necessario fatendum est illam secum rapere voluntatem, et non solum voluntatem semper illi cooperari, verum etiam non posse (ut ita dicam) sese continere, quin operetur; ergo nullo modo defendi potest in illa sententia, id quod Concilium Tridentinum dicit, posse, scilicet, voluntatem abjicere Dei præmotionem, seu (quod idem est) etiam posita illa, et in sensu composito, posse non consentire.

12. *Si determinatio hæc non necessitat voluntatem, non ostendetur infallibiliter connexionem esse cum effectu.* — *Occurritur objectioni.* — Omitto merito posse ab his auctoribus inquiri unde sciant, aut unde sit certum et infallibile, voluntatem semper operari posita illa determinatione, si potest non operari.

Aut enim id est infallibile in sola præscientia Dei, cognoscentis, ex sua æternitate, futuros effectus ut præsentis, et hoc non est ad rem; tum quia talis præscientia non requirit prædeterminationem in causa; tum etiam quia, si talis forma ex se non habet necessariam conjunctionem cum actu secundo, unde constat, aut qua revelatione ostensum est Deum præscivisse, semper intercedere hanc conjunctionem, esseque necessariam illationem et consequentiam inter hanc prædeterminationem et actum secundum. Quod si connexio non est infallibilis in sola præscientia, necessarium est quod illa infallibilitas, quæ absoluta esse dicitur et simpliciter, oriatur ex intrinseca natura talis formæ, et ex modo operandi ejus, ac denique ex intrinseca repugnantia aliqua, quæ sit in hoc quod voluntas determinetur a Deo, et non operetur. Et sic, non solum sequitur voluntatem operari semper cum illa motione, sed etiam non posse non operari; quia illa repugnantia oritur ex necessaria connexione inter determinationem et actum, et maxima efficacia determinationis, cui non potest voluntas resistere; nam, si possit, non erit repugnantia quod, posita determinatione, non sequatur actio. Nisi fortasse dicant illud posse solum consistere in hoc, quod, ablata illa prædeterminatione, potest voluntas non operari. Quod esset ludere verbis, et transire de sensu composito ad divisum; quia id non esset posse resistere aut abjicere motionem, sed esset retinere radicalem potentiam ad non operandum, si Deus ipse cesset a movendo, quæ potentia semper manet in voluntate, etiamsi maxime necessitetur a Deo. Nullus ergo apparet modus quo hæc determinatio cum libertate arbitrii in ipso usu, et cum doctrina Concilii Tridentini in concordiam redigatur.

Si voluntas, ut in actum prodeat, prædeterminationem physicam exigit necessario, etiam radicaliter et intrinsece libera potentia non est.

13. Ex discursu in hoc et superiori capite facto, ulterius concludere possumus ex hac determinatione physica ac necessaria, prout ab his Theologis docetur, non solum sequi libertatis usum semper impediri, sed etiam libertatem ipsam radicalem, seu facultatem liberam voluntatis prorsus everti. Probatur, nam dicunt hanc determinationem esse necessariam ex intrinseca natura creatæ volun-

tatis indigentis illa; ergo sine illa (ut probatum est) non est voluntas apta proxime ad aliquid volendum; ergo non solum impeditur usus liber operandi, sed etiam sequitur potentiam ipsam non postulare ex natura sua illum liberum operandi usum, quia non potest in sua operatione duas conditiones repugnantes natura sua postulare; ergo neque ex natura sua est facultas libera; quia facultas quæ ex natura rei non postulat liberum operandi usum, quomodo facultas libera censeripotest? Deinde, si voluntas nostra ex natura sua postulat hujusmodi usum operandi per prædeterminationem ab alio, aperte sequitur non habere in operando nisi passivam indifferentiam, qualem habet manus, ut in hanc vel illam partem moveatur aut calamum moveat; ostensum autem sufficienter est hujusmodi indifferentiam ad facultatem liberam non sufficere; ergo si voluntas ex natura sua omnino requirit hanc determinationem, et hæc determinatio tollit usum libertatis, evidenter sequitur voluntatem ex natura sua non esse facultatem liberam. Quod si voluntas natura sua hanc determinationem non requirit, sequitur imprimis illam non esse necessariam ex vi subordinationis causæ secundæ ad primam; quia voluntas natura sua postulat hanc subordinationem; ergo etiam requirit quidquid ad illam necessarium est: ergo, si talis determinatio est necessaria ad debitam subordinationem causæ secundæ, illam omnino exigit voluntas. Vel e contrario, si eam voluntas non requirit ex natura sua, nec illa est ad prædictam subordinationem necessaria. Quod si necessaria non est, nulla ratione dici potest Deum, vel semper, vel ordinarie, illam adhibere ad actus humanæ voluntatis; quia, ut ex Augustino supra referebamus, Deus ita res conditas administrat, ut eas motus suos agere sinat, id est, ut modo suo connaturali eas operari permittat. Attingit enim divina providentia a fine usque ad finem fortiter, et disponit omnia suaviter. Non esset autem suavitas dispositio, si voluntati semper eam motionem tribueret, quam non solum ex natura sua non requireret ad operandum, sed etiam proprium et connaturalem modum ejus impediret.

CAPUT XI.

SOLVUNTUR NONNULLÆ OBJECTIONES CONTRA DOCTRINAM PRÆCEDENTIUM CAPITUM.

1. Quamvis, nostram sententiam confirmando, nonnullis difficultatibus satisfecerimus quæ per occasionem insurgere videbantur, hoc loco nonnullas alias objectiones expedire oportet, non tam propter earum difficultatem, quam ut omnibus, quantum in nobis est, satisfaciamus.

Scripturæ sacræ testimonia.—Solent igitur imprimis contra superiorem doctrinam nonnulla Scripturæ sacræ testimonia objici, in quibus dicitur Deus nostras voluntates movere, mutare, aut facere ut velint, Job. 12: *Qui mutat cor principum*; Proverb. 21: *Cor Regis in manu Dei est, et quocumque voluerit, inclinabit illud*; Jerem. 10: *Non est in homine via ejus, et a Domino gressus hominis diriguntur*. Et similia sunt multa, quæ de malis etiam actibus interdum loquuntur, ut notabimus lib. 2, et frequentius de operibus gratiæ, ut in lib. 3 latius referemus. Ubi etiam afferam Patrum sententias, quas hic duxi omittendas, quia de operibus pietatis potissime loquuntur; et quia quod de Scriptura dixerimus, facile ad dicta Patrum applicari poterit.

D. Thomæ auctoritas.—Secundo objiciuntur varii loquendi modi D. Thomæ, in quibus sententiam quam impugnamus significat. Dicit enim, 1 part., quæst. 105, art. 1, ad 3, et art. 4 et 5, primam causam movere causas secundas ad operandum, et solut. 3, art. 5, ait applicare illas ad operandum. Dicit etiam causam secundam non agere, nisi virtute primæ, et ut instrumentum ejus, ut supra retuli. Sæpe etiam repetit secunda agentia non agere nisi mota, propriumque esse primi agentis agere immotum, quæ omnia supponunt causam primam aliquid agere in secundam, quo illam applicet et determinet ad opus. Denique, quæst. 3 de Potentia, art. 7, ad 7, expresse declarat hoc, quod additur causæ secundæ ex influxu primæ, esse virtutem quamdam intentionalem, quæ est veluti instrumentalis virtus, quæ illam complet ad agendum; et ita citat locum Capreol., in 2, distinct. 1, quæst. 2, et quamvis eum non amplius declaret aut confirmet, tamen simpliciter approbare videtur, quod expressius fecit Ferrar., 3 cont.Gent., cap. 70.

Ex propositione libri de Causis.—Tertio objicitur ex libro de Causis proposit. 16, quæ dicitur *virtutem divinam esse virtutem omnium causarum*, quia nimirum virtus divina applicat omnes virtutes ad operationes suas, ut exposuit Ægidius, Quodlib. 5, quæst. 1.

Ex Aristotele.—Quarto, ex Aristotele, 8 Physic., cap. 5 et sequentibus, ubi probat unum esse tantum primum motorem immobilem, alia vero omnia movere ut mota; at si causæ secundæ non moverentur actualiter a prima, omnes essent moventes immotæ, et ita non posset perveniri ad unum primum motorem immobilem.

2. *Ab inconvenientibus.*—Quinto, ratione; quia alias non esset ordo essentialis inter causam primam et secundam, sed tantum ordo perfectionis, qui ad essentialem subordinationem non sufficit, ut per se notum est. Nec etiam esset ordo per se, sed veluti casu et fortuito causa prima et secunda ad unam actionem conjungerentur.

Ratione alia.—Sexto, quia hæc applicatio causæ secundæ ad opus est aliquid creatum distinctum a virtute operativa talis causæ, et distinctum etiam a Deo; ergo est factum a Deo. Imo necesse est factum esse a solo Deo sine ipsa causa secunda, cum illa applicatio antecedit actionem talis causæ.

Rursus alia.—Septimo, Deus est supremus dominus causarum secundarum; ergo utitur eis prout vult, applicando illas ad suas operationes; actus enim domini est usus, cum dominium sit facultas utendi, et hic non potest intelligi alius usus causæ, nisi applicatio ejus. Maxime, quia omnia applicantur ad agendum juxta finem a Deo intentum; unde necesse est ut Deus sit auctor illius applicationis, quia ordo agentium est juxta ordinem finium; unde virtus, quæ respicit finem ultimum et universalem, applicat cæteras omnes ad operandum propter eum finem.

Congruentia.—Octavo, quia Deo tribuendum est quidquid est perfectissimum; sed major perfectio est, ut causam secundam non solum adjuvet, sed etiam moveat et applicet ad agendum; sic enim majorem dependentiam habebunt omnia ab ipso, et prius ab ipso quam ab aliis. Deinde non solum causa secunda et actio ejus, sed etiam hoc completum, scilicet, causam secundam agere, erit ab ipso Deo. Ac denique hoc modo non solum Deus faciet cum creatura, sed etiam faciet ut ipsa faciat, quod etiam ad perfectionem primæ causæ spectat. Hæc autem omnia sine